

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121204193
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121204193.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľky (matka): A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, E., zastúpená splnomocnencom: Oľga Šajdíková - advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Kašmírska 24, Bratislava, IČO: 50 157 337, za účasti maloletého dieťaťa: F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, E., v konaní zastúpený procesným opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, so sídlom J. Bottu 4, Trnava, a muža, ktorého otcovstvo má byť určené (domnelý otec - otec): G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. H. XX/X/XXX, I., J., zastúpený splnomocnencom: NAVIKAP, s. r. o., so sídlom Pod záhradami 64, Bratislava, IČO: 51 269 881, o určení otcovstva a o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaní otca dieťaťa proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 8. novembra 2022 č.k. 38Pc/15/2021-325, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III., IV., V. a VI. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie konanie v časti určenia otcovstva k maloletému F. zastavil (výrok I.) a schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej sa maloletý F. zveruje do osobnej starostlivosti matky, pričom obaja rodičia budú maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach, pričom stretávanie otca s maloletým sa neupravuje (výrok II.). Otcovi súd uložil platiť na maloletého výživné v sume 300,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky, s účinnosťou od 19.07.2021 (výrok III.), pričom nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 19.07.2021 do 31.10.2022 vo výške 2.725,84 Eur otcovi uložil zaplatiť v splátkach po 80,- Eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (výrok IV.). Ďalej súd napadnutým rozsudkom otcovi uložil zaplatiť maloletému F. titulom náhrady nákladov na detskú výbavičku sumu 260,15 Eur k rukám matky, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok VI.). Štátu súd nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok VII.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 24 ods. 1, 3 a 4, § 25 ods. 1, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 84, § 90 a § 94 ods. 1 a 2 Zákona o rodine, keď nakoľko rodičia súhlasne určili otcovstvo k maloletému dieťaťu do zápisnice súdu na pojednávaní a následne súhlasným vyhlásením pred matričným úradom, súd vo výroku I. rozsudku konanie o určení otcovstva k maloletému F. v súlade s ust. § 109 CMP zastavil. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že rodičia maloletého spolu nežijú, o maloletého sa od narodenia stará jeho matka. Počas konania rodičia maloletého dospeli k dohode ohľadom úpravy

výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému v časti jeho zverenia, zastupovania a spravovania majetku a úpravy stretávania maloletého s druhým rodičom, do starostlivosti ktorého maloletý nebol zverený. Rodičia sa dohodli, že maloletý bude zverený do osobnej starostlivosti matky, pričom obaja rodičia budú maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach. Stretávanie otca s maloletým rodičia nateraz nežiadali upraviť, nakoľko otec pracuje sezónne a nevedel presne určiť kedy bude môcť prichádzať na H.. Súd rodičmi uzavretú dohodu vo výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie schválil, nakoľko mal za to, že takto uzavretá rodičovská dohoda je v záujme maloletého dieťaťa. Pri schvaľovaní rodičovskej dohody zároveň prihliadal na záujem maloletého, na zachovanie stability výchovného prostredia a udržania rodinných väzieb. Keďže rodičia sa za súčasnej situácie dohodli, že styk maloletého s otcom ponechajú neupravený, súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v záujme maloletého dieťaťa je zabezpečenie jeho kontaktu so svojim otcom, samozrejme za predpokladu jeho aktívneho prístupu. Otec má vo vzťahu k maloletému dieťaťu rodičovské práva a povinnosti a je dôležité, aby mu bolo umožnené budovať si zdravý a plnohodnotný vzťah k dieťaťu. V záujme zdravého vývinu maloletého dieťaťa je nevyhnutné vytvoriť si vzťah k otcovi ako k jednej z najbližších osôb v jeho živote, tento vzťah rozvíjať, čo je možné iba za predpokladu, že bude otec s dieťaťom v pravidelnom kontakte. Napriek tomu, že rodičia boli schopní uzavrieť rodičovskú dohodu v časti zverenia a styku, nedohodli sa na výške vyživovacej povinnosti otca k maloletému, preto bolo potrebné, aby o výške rozhodol súd. Súd zhodnotil všetky dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a dospel k záveru, že schopnostiam, možnostiam otca a odôvodneným potrebám maloletého F. zodpovedá určenie výživného vo výške 300,- Eur. Maloletý F. je dieťaťom vo veku X J. a X K., ktorému matka zabezpečuje celodennú starostlivosť. Nenecháva materskú školu, ani iné zariadenie. Jeho zdravotný stav je dobrý. Mal problémy s trávením, preto mu matka dávala mlieko Nutrilon, ktoré mu vyhovovalo. Inak je jeho zdravotný stav dobrý. Matka s maloletým navštevuje kurz plávania, pričom za obdobie v roku 2021 absolvoval dva 8 týždňové kurzy a v roku 2022 tiež dva 8 týždňové kurzy. Suma za jeden kurz bola vo výške 125,- Eur (250,- Eur za rok, t.j. 20,83 Eur / mesiac). Súd sa následne zaoberal odôvodnenými výdavkami maloletého F. a matkou prezentované výdavky súd posúdil v celosti s ohľadom na vek maloletého dieťaťa, existenčné potreby, záujmové aktivity súvisiace s vekom a výšku odôvodnených mesačných potrieb ustálil u maloletého F. na sumu 419,- Eur (strava 120,- Eur, oblečenie a obuv 40,- Eur, plienky 60,- Eur, hygiena 40,- Eur, bývanie 98,- Eur, lieky a vitamíny 10,- Eur, hračky, záujmové aktivity, výlety 30,- Eur, plávanie 21,- Eur). Pri posudzovaní odôvodnenosti nákladov vyčíslených matkou na maloleté dieťaťa súd prihliadal aj na tú skutočnosť, že maloletý má problémy s trávením a vyprázdňovaním (reflux) a je potrebné mu dávať mlieko Nutrilon, ktoré je drahšie. Túto skutočnosť zohľadnil pri výdavku na stravu maloletého, ktorý výdavok zahŕňa kompletnú stravu (príkrmy, mlieko, dojčenskú vodu, ovocie a pod.). Maloletý má aktuálne vyššie výdavky na hygienu, keďže matka vzhľadom na vek maloletého používa častejšie vlhčené utierky, krém na zapareniny, ďalšiu kozmetiku, cumlíky a pod. Vo svojom veku má maloletý ešte stále odôvodnený výdavok aj plienky. Keďže maloletý je inak zdravý, výdavok na lieky a vitamíny považoval súd za odôvodnený vo výške 10,- Eur mesačne, pretože väčšina liekov je hrazená zdravotnou poisťovňou. Uvedená suma pokryje aj prípadné doplatky za lieky alebo nákup vitamínov (napr. vitamín C, vitamín D) a doplnkov. Výdavky maloletého dieťaťa uvádzané matkou považoval súd za nadhodnotené, nakoľko maloletý nedovršil ešte ani dva roky veku, nenecháva predškolské zariadenie, nemá výrazné zdravotné problémy (okrem reflexu) a stravu mu pripravuje matka doma. Na druhej strane, vzhľadom na námietky otca a jeho tvrdenia, že pravidelné odôvodnené výdavky maloletého sú najviac vo výške 181,- Eur súd uvádza, že tieto po vykonanom dokazovaní ustálil na sumu 419,- Eur mesačne. Matka zabezpečuje maloletému bývanie, celodennú stravu, hygienické potreby a kompletnú osobnú starostlivosť, keďže otec sa s maloletým nestretáva a nezakupuje mu žiadne veci, či už ide o drogériu, oblečenie alebo hračky. Otec namietal výšku výdavkov vyčíslených matkou, avšak tu súd uvádza, že za odôvodnené výdavky na maloletého nepovažoval výdavky vo výške vyčíslenej matkou. Súd pri ustálení odôvodnených výdavkov a potrieb maloletého prihliadal najmä na jeho vek, pričom postupne ako bude rásť jeho odôvodnené potreby sa budú meniť (odpadnú zvýšené výdavky na hygienu a plienky ale pribudne výdavok za škôlku a pod.). Možno však súhlasiť s otcom, že napr. fľaška alebo cumlík sa nezahŕňajú do pravidelných mesačných výdavkov v plnej výške každý mesiac, ide spravidla o jednorazové výdavky, ktoré sú zahrnuté do výdavkov za drogériu. Ako už súd uviedol aj vyššie zakupovanie vitamínov, výživových doplnkov a liekov, ktoré nie sú na predpis považoval v prípade maloletého za odôvodnený výdavok (vo výške 10,- Eur, t. j. 120,- Eur ročne). Je všeobecne známe, že výživové doplnky nie sú uhrádzané zo zdravotného poistenia. Matka zdôvodnila a preukázala, že takýto výdavok jej vzniká. Nie je preto na mieste, aby súd takýto výdavok nepovažoval za dôvodný aspoň v časti. Súd považoval za dôvodný aj výdavok na plávanie,

ktoré matka s maloletým navštevuje. Matka síce pred návštevou kurzu plávania túto aktivitu s otcom maloletého nekonzultovala, čo bolo ale dané najmä tou skutočnosťou, že rodičia maloletého spolu takmer vôbec nekomunikovali a aj počítačným odmietavým postojom otca (uznanie otcovstva až po podaní návrhu). Nepochybné však je, že maloletému tento výdavok vznikol a je pre neho prospešné, ak aj v takom útlom veku má aktivitu, ktorá rozvíja jeho schopnosti a zručnosti. Za odôvodnené potreby maloletého považoval súd aj výdavok na hračky a výlety, keďže súvisia s rozvojom osobnosti maloletého a tiež je možné ich zahrnúť do pravidelných výdavkov dieťaťa, pokiaľ to majetkové pomery rodičov umožňujú. V čase rozhodovania o výživnom sa štandardne vychádza z priemerného čistého príjmu účastníka konania za posledných dvanásť kalendárnych mesiacov s cieľom určiť čo najobjektívnejšie zárobok účastníka, pretože tento nemusí v každom mesiaci dosiahnuť rovnakú výšku. O to viac je to odôvodnené v prejednávanej veci, keď otec vykonáva sezónne práce. Po vykonanom dokazovaní súd potom ustálil aktuálny čistý príjem otca vo výške 1.497,- Eur, keď príjem otca za posledných 12 mesiacov (november 2021 do októbra 2022) bol v čistom vo výške 17.963,91 Eur (november 2021: 914,10 Eur, t.j. 30 dní x 30,47 Eur dávka v nezamestnanosti, december 2021: 1.601,84 Eur, t.j. 11 dní x 30,47 Eur dávka v nezamestnanosti + 1.266,67 Eur príjem zo zamestnania, január 2022: 1.900,- Eur, t.j. príjem zo zamestnania, február 2022: 1.900,- Eur, t.j. príjem zo zamestnania, marec 2022: 1.900,- Eur, t.j. príjem zo zamestnania, apríl 2022: 1.960,94 Eur, t.j. 2 dni x 30,47 Eur dávka v nezamestnanosti + 1.900,- Eur príjem zo zamestnania, máj 2022: 944,57 Eur, t.j. 31 dní x 30,47 Eur dávka v nezamestnanosti, jún 2022: 1.449,80 Eur, t.j. 8 dní x 30,47 Eur dávka v nezamestnanosti + 1.206,04 Eur príjem zo zamestnania, júl 2022: 1.600,- Eur, t.j. príjem zo zamestnania, august 2022: 1.600,- Eur, t.j. príjem zo zamestnania, september 2022: 1.600,- Eur, t.j. príjem zo zamestnania, október 2022: 927,83 Eur, t.j. 31 dní x 29,93 Eur dávka v nezamestnanosti). Otec maloletého nie je vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti ani hnutelnej veci vyššej hodnoty. Nemá žiadne úvery ani pôžičky. Pravidelné výdavky má vo výške 1.419,- Eur mesačne. Tieto sú spojené najmä s nájomom nehnuteľnosti, ktorý je vo výške 1.045,59 Eur (spolu s ostatnými povinnými poplatkami). Užíva osobný automobil, ktorý má požičaný od jeho matky za sumu 70,- Eur mesačne. Inú vyživovaciu povinnosť okrem maloletého nemá. Čo sa týka príjmu otca, tak súd vychádzal z jeho priemerného mesačného príjmu, po zohľadnení tej skutočnosti, že pracuje sezónne (letná a zimná sezóna) a mimo sezóny je evidovaný na úrade práce a poberá dávku v nezamestnanosti. Súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu matky, že otec sa vzdáva lepšieho príjmu, keď vykonáva sezónne práce, nakoľko súd mal za preukázané, že otec takto pracuje už dlhšiu dobu, o čom má vedomosť samotná matka, pretože sa spoznali práve pri tejto práci. Otec aj v predchádzajúcich rokoch pracoval počas zimnej sezóny v lyžiarskom stredisku a počas letnej sezóny v kaviarni. Nemožno potom dospieť k záveru, že konanie otca by bolo účelové len z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania, nebolo preukázané ani tvrdenie matky o výplate ďalšej finančnej sumy otcovi ako „tringelty“. Otec má príjem, ktorý mu bol riadne vyplácaný (výplátne pásky a výpisy z účtu) na základe uzavretej pracovnej zmluvy, pričom aj zo zmluvy vyplýva, že hrubý príjem je vo výške 1.688,- Eur a môžu mu byť vyplácané odmeny v závislosti od výkonu. Súd sa ďalej zaoberal príjmami a výdavkami matky maloletého, keď zistil, že matka maloletého je na rodičovskej dovolenke s maloletým a jej príjem pozostáva z dávok a príspevkov vyplácaných z J. spolu vo výške 622,21 Eur mesačne, a to z rodičovského príspevku vo výške 525,14 Eur mesačne a rodinných prídavkov na maloletého vo výške 97,07 Eur. Otec jej prispieva na výživu maloletého sumou 100,- Eur mesačne. Inú vyživovaciu povinnosť matka nemá. Vlastní 1 izbový byt v E., kde býva spolu s maloletým a na ktorý čerpala hypotéku s mesačnou splátkou vo výške 196,92 Eur. Náklady na bývanie sú vo výške 194,72 Eur (80,- Eur správa bytu, 81,88 Eur elektrina, 28,20 Eur UPC, 4,64 Eur koncesionárske poplatky). Matka má tiež spotrebný úver so splátkou vo výške 101,76 Eur. Ďalšiu nehnuteľnosť nevlastní, ani hnutelnú vec vyššej hodnoty. Na základe vyššie ustálených osobných, majetkových a zárobkových pomerov oboch povinných rodičov, ako aj vzhľadom na zistené odôvodnené potreby maloletého dieťaťa, dospel súd k záveru, že na pokrytie jej oprávnených potrieb, po zohľadnení možností a schopností otca a podielu vyživovacej povinnosti matky, je dôvodným určiť výživné pre maloletého v sume 300,- Eur mesačne, ktoré pokryje takmer 3/4 pravidelných výdavkov maloletého dieťaťa. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti otca súd vychádzal predovšetkým z príjmu otca vo výške 1.497,- Eur. Príjem matky súd ustálil na výške 622,21 Eur mesačne. Obaja rodičia majú vyživovaciu povinnosť len k maloletému F.. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe tunajšieho krajského súdu, keď výživné tvorí 20% - 30% z príjmu povinného rodiča, ako aj s prihliadnutím na vek maloletého, jeho pravidelné odôvodnené potreby, určil vo výroku III. rozsudku výživné vo výške 300,- Eur mesačne, ktorá suma spolu s výživným od matky (a rodinnými prídavkami, ktoré matka na maloletého poberá), pokryje odôvodnené potreby maloletého a zároveň takto stanovené výživné zodpovedá zárobkovým možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom otca. Súd výšku výživného otca určoval na spodnej hranici uvedeného percentuálneho rozsahu, keď

je potrebné ponechať priestor na prípadné zvýšenie výživného v budúcnosti a vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že otec maloletého žije v J. a náklady na život sú tam vyššie ako na H.. Do úvahy vzal aj podstatnú mieru osobnej starostlivosti o maloletého zo strany matky, keď otec starostlivosť o maloletého nevykonáva, keďže sa s ním prakticky nestretáva. Tiež to, že otec inú výživovaciú povinnosť nemá a je v produktívnom veku. Na druhej strane, úhrada výživného na maloleté dieťa má prednosť pred ostatnými výdavkami povinného rodiča, preto si otec bude musieť svoje výdavky zabezpečiť tak (napr. prenajatie menšieho bytu), aby bol schopný takto stanovenú výšku výživného uhrádzať. Súd na druhej strane nevidel dôvod určovať výšku výživného na hornej hranici, t.j. k 30% ako žiadala matka, keďže ide o maloleté dieťa útleho veku a určené výživné jeho odôvodnenej potreby pokryje. Súd zároveň rozhodol o zročnom výživnom odo dňa podania návrhu (19.07.2021), tak ako žiadala matka, keď súd otcovi vo výroku IV. vyčíslil nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 19.07.2021 do 31.10.2022 (keďže rozsudok bol vyhlásený dňa 08.11.2022 a splatnosť výživného je určená k 15. dňu v mesiaci, tzn. že splatnosť výživného v novembri 2022 ešte nenastala) v sume 2.725,84 Eur (4.625,84 Eur - 1.900,- Eur), keď otec mal za uvedené obdobie zaplatiť výživné vo výške 4.625,84 Eur (pomerná časť za júl 2021 vo výške 125,84 Eur + za 15 mesiacov vo výške 4.500,- Eur; august 2021 až október 2022 po 300,- Eur, t.j. 15 x 300,- Eur), pričom podľa nesporného tvrdenia otec na výživu maloletého doposiaľ uhradil sumu 1.900,- Eur. Uvedený nedoplatok na zročnom výživnom súd povolil otcovi zaplatiť v splátkach vo výške 80,- Eur mesačne splatných spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Súd rozhodol v súlade s § 232 ods. 3 a 4 CSP, pričom zohľadnil výšku určeného výživného, majetkové pomery povinného otca a tiež skutočnosť, aby bol dlh zaplatený najneskôr do troch rokov. Matka v podanom návrhu žiadala priznať aj náklady na maloletého vo výške 959,75 Eur, ktoré jej vznikli v súvislosti s jeho narodením za zakúpenú výbavičku. Otec s úhradou uvedenej sumy nesúhlasil, nakoľko matke pred narodením maloletého na výbavičku prispel a navrhol, že na úhradu výbavičky pre maloletého prispel sumou 200,- Eur. Súd mal za to, že je dôvodné uložiť otcovi povinnosť uhradiť náklady na maloletého spojené so zakúpením výbavičky pre maloletého vo výške 260,15 Eur. Zakúpenie len základných nevyhnutných potrieb pre maloleté dieťa vzniknuté jeho narodením, t.j. napríklad základná výbava, posteľka, kočiar, matrace, deky a pod., predstavujú nepomerne vyššiu finančnú čiastku, ktorá vznikne pri narodení dieťaťa. Súd bol toho názoru, že na úhrade týchto nákladov by sa mal otec podieľať spolu s matkou, každý v 1/2. Tieto výdavky potom neboli premietnuté do pravidelných mesačných potrieb maloletého, keďže ide o vyššie a jednorazové sumy. Súd mal za preukázané výdavky, ktoré matka uhradila v súvislosti s maloletým celkom vo výške 1.540,30 Eur, (vajičko 100,- Eur, fusak 120,- Eur, vanička 30,- Eur, fľašky 40,- Eur, lehátko na hranie 30,- Eur, lehátko do vaničky 20,- Eur, posteľka 300,- Eur, zavinovačka 30,- Eur, detská ohrádka 50,- Eur, detské chodítko 45,- Eur, deky 20,- Eur, monitor dychu 80,- Eur, perinky 100,- Eur, autosedačka 277,19 Eur, bugina 158,31 Eur, paplón a vankúš 39,80 Eur, detská stolička 100,- Eur). Ostatné výdavky vyčíslené matkou nemal súd za preukázané, alebo išlo o výdavky, ktoré síce matka zahrnula do výbavičky, ale išlo o veci spotrebného charakteru, ktoré súd započítaval do mesačnej výšky výživného (napr. oblečenie, drogéria, mastičky, plienky, mlieko a pod.). Súd z preložených výpisov z účtu otca zistil, že tento na výbavičku maloletého prispel sumou 510,- Eur. Celkovo otec matke poslal sumu 710,- Eur, pričom úhrada sumy 2x 100,- Eur zo dňa 23.09.2020 a zo dňa 19.10.2020 bola úhrada za gynekologické vyšetrenie matky. Uvedené nerozporoval ani samotný otec a matka nepreukázala, že by iné ďalšie platby predstavovali úhradu jej nákladov, ktoré jej vznikli s tehotenstvom. Súd preto vo výroku V. rozsudku uložil otcovi maloletého povinnosť zaplatiť sumu 260,15 Eur ($1.540,30 \text{ Eur} / 2 = 770,15 \text{ Eur} - \text{zaplatených } 510,- \text{ Eur}$) titulom nákladov spojených s nákupom výbavičky pre maloletého. O náhrade trov konania účastníkov rozhodol súd podľa § 52 CMP vo výroku VI. rozsudku, keď rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko v mimosporových konaniach je v zásade vylúčený nárok na náhradu trov konania, pričom súd dospel k záveru, že nebol dôvod odchyliť sa od tohto základného pravidla o trovách v mimosporovom konaní, keďže súd nezistil žiadne osobitné okolnosti, ustanovené ako výnimky v § 53, § 54 a § 55 CMP (osobitné typy konaní, zavinenie trov účastníkom, ktorý mal v konaní nejakú povinnosť, resp. výnimočné zohľadnenie princípu spravodlivosti s ohľadom na okolnosti prípadu) a vzhľadom na výsledok konania by ani nebolo spravodlivé, aby niektorému z účastníkov súd nárok na náhradu trov konania priznal. Súd zároveň rozhodol o trovách, ktoré v konaní vznikli štátu, a to vo forme odmeny za preklad a tlmočenie, ktorých náhradu súd štátu nepriznal vo výroku VII. z dôvodu, že v zmysle § 155 CSP trovy spojené s tým, že účastník koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III., IV. a V. napadol v zákonnej lehote odvolaním otec dieťaťa, ktorý navrhol rozsudok v napadnutých častiach zmeniť a uložiť mu platiť na výživu maloletého

sumou 150,- Eur mesačne, nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 19.07.2021 do 31.10.2022 vo výške 350,- Eur mu uložiť zaplatiť v splátkach po 50,- Eur mesačne spolu s bežným výživným a návrh matky na uloženie povinnosti uhradiť náhradu nákladov na detskú výbavičku zamietnuť. Namietol, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení protichodne hodnotí odôvodnené potreby maloletého, keď na jednej strane uvádza, že maloletý mal problémy s trávením a kvôli tomu mu matka musela dávať mlieko Nutrilon, a na druhej strane súd uvádza, že pri posudzovaní odôvodnenosti nákladov prihliadal na skutočnosť, že maloletý má problémy s trávením a vyprázdňovaním. Problémy s trávením a vyprázdňovaním sú u maloletých detí bežné, pričom maloletý nemá žiadne zdravotné problémy, ktoré by odôvodňovali vyššie výživné z tohto titulu. Nesúhlasil s výdavkom na plávanie, ktoré matka s maloletým navštevuje, keď maloletý nemá žiadne zdravotné predispozície ani odporúčania lekára na návštevu takéhoto finančne náročného kurzu, a matka nemala ani súhlas otca, ani ho nekontaktovala na získanie takéhoto súhlasu s úhradou nákladov na daný kurz. On od februára 2022 pravidelne prispieva dobrovoľne bez súdneho rozhodnutia na výživu maloletého sumou 100,- Eur a v júli 2022 uhradil na jeho výživu jednorazovo sumu 1.000,- Eur. Taktiež uhradil v celom rozsahu náklady na testy DNA. Je zrejmé, že v rámci vyživovacej povinnosti otca a spotrebného charakteru výživného je potrebné počítať aj s príjmami matky, a to rodičovským príspevkom a rodinnými prídavkami. Tieto dávky sú primárne určené na uspokojovanie potrieb maloletého, pričom súd ustálil uvedené príspevky v mesačnej výške 622,21 Eur. Predmetné príspevky tak v celom rozsahu pokrývajú potreby maloletého, a to aj tie ustálené prvoinštančným súdom vo výške 419,- Eur mesačne, ktorých výšku síce otec namietal. K výdavkom maloletého uviedol, že tieto nie sú primerané veku maloletého, a to nielen tie vyčíslené matkou v konaní, ale aj výdavky ustálené prvoinštančným súdom. Výživné určené súdom zodpovedá 71% ustálených výdavkov prvoinštančným súdom a matka, ktorá dostáva príspevok určený pre potreby maloletého vo výške 622,21 Eur mesačne, by na jeho potreby z daného príspevku prispievala len sumou 119,- Eur mesačne. Uvedené sa javí ako neproporcionálne. Ním navrhovaná suma výživného vo výške 150,- Eur pokryje 50% odôvodnených potrieb maloletého a spolu s prídavkami, ktoré poberá matka, bude matka mesačne hospodáriť so sumou 770,- Eur určenej pre maloletého. Z danej sumy po úhrade potrieb maloletého jej ostane suma 450,- Eur. Uvedené sa javí ako vyvážené a v záujme maloletého. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd akoby automaticky určil výživné podľa určitej percentuálnej hranice, a neprihliadal na osobitosti tohto prípadu. Jednak sa jedná o prípad s medzinárodným prvkom, kde matka pracovala a bude pracovať v zahraničí, z kadiaľ teraz poberá prídavky na dieťa a otec pracuje a žije v zahraničí. Súd akoby otcovi vyčítal vysoké nájomné za bývanie, avšak nájom v J. nie je možné získať lacnejšie ani pre omnoho menší byt. Po uhradení nákladov spojených s bývaním otcovi ostáva k dispozícii suma 452,- Eur na uspokojenie jeho ostatných potrieb, pričom z danej sumy má uhradiť 300,- Eur výživné, čiže všetky potreby otca majú byť uspokojené zo sumy 152,- Eur mesačne – strava, hygiena, cesta do práce. Taktiež poukázal na najnovšiu judikatúru slovenských súdov ohľadom percentuálneho určenia výživného, keď pre deti nižšieho veku sa používa práve percento príjmov 11-15%, čo je prirodzene odôvodnené potrebami daného dieťaťa a nízkeho veku. Bol toho názoru, že súdom stanovené výživné presahuje odôvodnené potreby maloletého spolu s dávkami poberanými matkou určenými na preplácanie výživy maloletého. Na druhej strane otec stavia do neznesiteľnej situácie z hľadiska nemožnosti pokryť jeho základné výdavky, ako je bývanie, strava a cesta do práce za účelom výkonu tejto práce a získavania príjmov. Maloletý nemá osobitné potreby, je zdravé dieťa, nemá žiadne zdravotné problémy, či špecifické potreby odôvodňujúce vyššiu výšku výživného. Žiadal, aby mu súd určil zročné výživné za obdobie od 19.07.2021 do 31.10.2022 v sume 350,- Eur, pričom uvedený nedoplatok na zročnom výživnom žiadal povoliť zaplatiť v splátkach vo výške 50,- Eur mesačne splatných spolu s bežným výživným. Nesúhlasil s rozpisom nákladov na výbavičku, keď spolu s vyjadrením zo dňa 21.07.2022 predložil prehľad cien nových vecí, ktoré matka zakúpila z druhej ruky, a z ktorých vyplýva, že veci, ktoré súd uznal matke v rámci výbavičky, sa dali zakúpiť lacnejšie ako nové. Celkovo rozpis položiek podľa internetových stránok rôznych obchodov, ktoré predávajú detské veci, je možné zakúpiť za cenu 703,97 Eur. Keďže matka preukazovala výdavky len čestnými prehláseniami, a nie samotnými bločkami alebo prevodom z účtu, bolo potrebné vykonať korekciu a overenie pravdivosti daných čestných vyhlásení, ktoré boli zrejme vykonané známymi matky účelovo. Súhlasil s tým, že prispel sumou 510,- Eur na výbavičku maloletého, pričom výbavičku rozpísanú súdom prvej inštancie bolo možné zaobstarat' za cenu 703,97 Eur celkovo, a to ako veci nové, nie použité. Preto je zrejmé, že nedoplatok otcovi titulom nákladov na detskú výbavičku nevznikol.

4. K odvolaniu otca dieťaťa sa písomne vyjadrila matka maloletého, ktorá navrhla rozsudok v napadnutých výrokoch zmeniť z úradnej povinnosti tak, že otcovi bude uložené platiť maloletému výživné vo výške 450,- Eur mesačne, súčasne zmeniť aj výšku dlhu na zročnom výživnom, ktoré uloží

otcovi zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a tiež otcovi uložiť zaplatiť maloletému z titulu náhrady nákladov na výbavičku sumu 959,75 Eur. Odvolanie voči napadnutým výrokom nepodala, hoci rozhodnutie v tejto časti nepovažovala za správne, a mala za to, že otcovi súd nepriznal výživovaciú povinnosť, čo sa týka bežného výživného, v takej výške, ako ukladá Zákon o rodine, a to je 30% z jeho netto príjmu. Otec jej začal platiť výživné až mesiacom január 2022, a to oneskorene o tri dni, pričom po zaplatení bežného výživného sa už ničím nepodieľa na starostlivosti o syna. Čo sa týka výbavičky na maloleté dieťa, tú už vyšpecifikovala presne a doložila blokmi a čestnými prehláseniami do spisu. Otec si nemôže sám namodelovať z internetu výbavičku pre syna a následne jej ju vnucovať. Otec na syna prispieval iba čiastkou 100,- Eur, čo nepokrylo synovi ani bežnú stravu, nehladiac na hygienu, bývanie a podobne, a neustále jej musela finančne pomáhať jej mama. V plnom rozsahu sa pridržiala svojich doterajších vyjadrení a poukázala najmä na vyjadrenie zo dňa 12.09.2022. Poukázala tiež na to, že do spisu založila aj lekársku správu, ktorú súd vzal do úvahy v bode 15. odôvodnenia rozsudku, kde detská pediatrička odporučila pokračovať v liečbe za pomoci Nutrilonu. Ona sa o syna vzorne stará, sama a za pomoci jej mamy a dodržiava všetko tak, aby syna mala v čo najlepšom zdravotnom stave, s tým súvisí okrem iného aj hygiena. Pokiaľ súd odôvodnil výdavky na syna vo výške 419,- Eur, nevie prečo otcovi určil výživovaciú povinnosť vo výške 300,- Eur. Poukázala na to, že od apríla bude žiť len z bežného výživného, a to je suma 300,- Eur, pričom sa ocitá aj so synom na hranici chudoby. Pokiaľ sa právna zástupkyňa otca zamerala na aplikačnú prax ohľadom výšky výživného podľa úvah materiálu Ministerstva spravodlivosti ČR z roku 2010, tak slovenský právny poriadok rozhodovaciú prax Českej republiky neprebral. Poukázala na rozhodovaciú prax a judikáty súdov Slovenskej republiky, a to priamo rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26CoP/57/2022, z ktorého vyplýva, že podľa ustálenej súdnej praxe, rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti, je povinný prispievať na výživu svojich detí sumou vo výške 20-30% z jeho netto príjmu, zohľadňujúc odôvodnené potreby toho-ktorého dieťaťa s tým, že výživou dieťaťa, na ktorú obidvaja rodičia prispievajú, sa rozumie zaobstarávanie, resp. uspokojovanie všetkých životných potrieb pre všestranný telesný a duševný vývoj dieťaťa. Ak otec, ako sám píše v odvolaní, nevie vystačiť s dokladovaným príjmom cca 1.700,- Eur, mimo prepitného, tak ona má syna vyživovať a postarať sa o jeho bývanie a psychický rozvod zo sumy 300,- Eur, pričom dokonca by chcel prispievať na syna len sumou 150,- Eur mesačne. Poukázala na skutočnosť, že čistý príjem je bez prepitného, ktoré sa pohybuje vo výške cca 1.000,- Eur mesačne, pričom o tejto skutočnosti vie, lebo s otcom dieťaťa pracovala v jednej reštaurácii. Čo sa týka nákladov otca na bývanie, jeho rodičia vlastnia nehnuteľnosť, pričom otec by tam vedel bývať. Skutočnosť, že si prenajíma byt nie priamo vo L., ale na dedine, nepreukázal žiadnou zmluvou o nájme, iba vo výpovedi poukázal na túto skutočnosť a vyčísľil si bývanie podľa vlastného uváženia. Ak otec pracuje sezónne, byt si nepotrebuje prenajímať, nakoľko pri sezónnych prácach má zabezpečenú stravu, ubytovanie, otec si platí iba ošatenie a náklady na osobnú hygienu, lebo ešte aj posteľné prádlo a uteráky mu perie hotel. Ona sama sa stará o dieťa bez pomoci otca. Poukázala na to, že ak je matka na rodičovskej dovolenke alebo poberá rodičovský príspevok, súd by mal prihliadnuť na to, aby otca zaťažil väčším finančným bremenom.

5. K odvolaniu otca dieťaťa sa písomne vyjadril procesný opatrovník, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť.

6. K vyjadreniu matky sa písomne vyjadril otec maloletého, ktorý opätovne poukázal na to, že pre dieťa vo veku necelé M. J. je stanovené výživné nie ako tvrdí matka podhodnotené, ale nadhodnotené. Pre maloleté deti, t. j. pre deti nižšieho veku, sa používa percento príjmov 11-15%, čo je prirodzene odôvodnené potrebami daného dieťaťa nízkeho veku. Tvrdenie matky o 30% z netto príjmu rodiča nie je pravdivé aj vzhľadom na nespočetné množstvo rozsudkov slovenských súdov, ktoré uviedol, a ktoré jasne hovoria o 11-15% čistého príjmu povinného rodiča. V J., kde otec žije a matka pracuje, je výživné na maloletého vo výške 16% z netto príjmu rodiča. Uviedol, že bývanie patrí medzi odôvodnené výdavky a je potrebné na tieto riadne prihliadať. On má aktuálny nájom od známeho, čiže cena nájmu je podhodnotená pod trhovú cenu. Pokiaľ matka uvádza, že otec sa má presťahovať k rodičom, aby ušetril, tak uvedené nie je možné, okrem iného jeho rodičia žijú tiež v nájme, a nemajú byt vo svojom vlastníctve. Samotná matka a jej rodina majú dva byty vo výlučnom vlastníctve, pričom je namieste zvažovať na jej strane, aby sa presťahovala k svojim rodičom a byt, ktorý kúpila, prenajala, a tak získala ďalší príjem. Namietol, že matka ho vôbec neinformuje o maloletom, aj keď jej to otec viackrát vyčítal a požadoval od nej počas súdneho konania. On počas letnej sezóny pracuje vo L. v kaviarni, pričom medzi sezónami je nezamestnaný a poberá podporu vo výške 30,47 Eur na deň. Z uvedeného vyplýva, že ročný príjem otca bol 16.400,- Eur, t. j. mesačne sa jedná o sumu 1.366,- Eur. Matka maloletého počas svojho vylúču na

pojednávani dňa 20.10.2022 uviedla, že poberá rodičovský príspevok z J. vo výške 500,- Eur, rodinné prídavky vo výške 123,- Eur a výživné od otca na maloletého vo výške 100,- Eur, čo predstavuje spolu sumu 723,- Eur mesačne. Maloletý mal v čase podania návrhu tri mesiace a dnes má 1 a pol roka, pričom primerané výdavky na maloletého podľa jeho veku sú vo výške okolo 200-250,- Eur mesačne, a teda matkou uvádzané výdavky sú niekoľkonásobne nadhodnotené.

7. K vyjadreniu otca dieťaťa sa písomne vyjadrila matka maloletého, ktorá zotrvala na obsahu svojho predchádzajúceho vyjadrenia.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba – účastník konania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia bežného výživného, dlhu na zročnom výživnom, ako aj náhrady nákladov na detskú výbavičku.

10. Keďže súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutočného stavu veci, výsledky tohto dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a súčasne vec i správne právne posúdil, a odvolací súd sa stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť jeho dôvodov. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

11. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku vypořiadal so všetkou relevantnou argumentáciou účastníkov, ktorú vzniesli v priebehu prvoinštančného konania, dokazovanie vykonal v celom potrebnom rozsahu, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pričom vec i správne právne posúdil. Vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie je v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania aj so zásadami formálnej logiky, pričom pri hodnotení dôkazov nemožno súdu vyčítať žiadne pochybenia, preto ani nemožno polemizovať s jeho skutkovými závermi, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať. Rovnako súd svojim postupom nezneškodnil účastníkom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Určenie výšky výživného je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, pretože kritériá na určenie rozsahu vyživovacej povinnosti (napr. schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného ako aj odôvodnené potreby dieťaťa a ďalšie) sú rozdielne v každej veci a odlišujú sa od prípadu k prípadu. Iný výklad by viedol k rozporu so záujmami dieťaťa, ktorému sa výživné priznáva (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 50/2017). Každé jedno rozhodnutie o výživnom na dieťa je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 87/2017, 3 Cdo 226/2017). Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výživného postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 50/2017, 3 Cdo 88/2017). V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky výživného zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 226/2017, 4 Cdo 148/2019).

13. Tak ako uviedol už prvoinštančný súd, v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vo veciach výživného sa vychádza z toho, že pokiaľ sa dieťa nachádza vo výlučnej osobnej starostlivosti jedného rodiča, je tu povinnosť druhého rodiča kompenzovať nedostatok vlastnej osobnej starostlivosti o dieťa platením určeného výživného, pričom výška jeho vyživovacej povinnosti (ktorou sa podieľa na plnení všetkých jeho vyživovacích povinností) určenej súdom sa pohybuje obvykle v rozmedzí od 20% do 30% čistého mesačného príjmu zamestnaného rodiča, s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam prípadu (rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoP/18/2015, 10CoP/15/2016, 11CoP/3/2022, 26CoP/57/2022).

14. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri určení výživného postupoval správne, zabezpečil si dostatok podkladov pre určenie zárobkových schopností a možností povinného rodiča, ako i odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v napadnutej časti vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, pričom sa dostatočným spôsobom vyporiadal i s námietkami rodičov a vzhľadom na to, že títo ani v odvolacom konaní neuviedli žiadne nové podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

15. Rovnako za správne bolo potrebné považovať rozhodnutie i v časti určenia dlhu na zročnom výživnom, ako aj určenia náhrady nákladov na detskú výbavičku, pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď tento sa dostatočným spôsobom vyporiadal i s podstatnými námietkami rodičov.

16. Ďalšie argumenty účastníkov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov. Na ďalšiu argumentáciu už nespôsobilí ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vyporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III., IV. a V., ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd správne o tomto nároku rozhodol podľa § 52 CMP, podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP.

19. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).